

изпитва такива усъщания, за които е слаба речъта на картофора да ги изкаже. . . Ето, за този мигъ, а не за сумата, която ще получи — обича той шлагера. Първата карта е петорка и бавно, измъква, ревниво, трепетно измича крайцеца на втората карта, измича я и хемъ иска да знае, хемъ не ще. Защото въ предчувствието, че долнята карта прави голъмъ шлагеръ, има по-силно преживѣвание отъ колкото въ това, че наистина той печели. Да спечелишъ, е едно обикновенно нѣщо, а да се съмнявашъ, че ще спечелишъ и да ти се мърка само крайцеца на щастливия знакъ, е едно силно ощущение. Да изгубишъ е една обикновенна неприятност, ала да преживѣнешъ нѣколко мига въ едно напръжение, когато се мърне само крайчето на загадъчното число и се поборятъ въ тебе чувствата на успѣхъ и несполука, е тѣй замамливо, че даже и като изгубишъ, оставашъ доволенъ, че си изгубилъ нѣкакъвъ металъ или банкнота, но си тзпиталъ едно върховно чувство. Това върховно чувство, незнайно за обикновеннитѣ смъртни, както се самооправдаватъ картофоритѣ, бѣ подгизнало гърдитѣ на Андреева и сега нему се пощѣ да поиграе още веднажъ, па тогазъ да се зарече.

Мимолетно обзелото го желание го повърна назадъ тамъ, гдето цѣли ноци е пропилѣлъ; ала кога си спомни страшнитѣ изпитания следъ подписване на лицата и онова олекване, кога Стойко му обеща сумата — за втори пжтъ се потърси отъ картофорството и съ умиление, сложи ржка върху рямото на Стойка като продума :

- Правъ си братъ!
- За какво? . . . го запита изненадано Стойко.
- Че комара е отвратително нѣщо.
- Това ли си иислилъ?
- Да знаешъ кждѣ се бѣхъ унесълъ! — и започна той да му разправя.